

FLUGRIT

jaargang 35, editie 3 van 2022

Inhoudsopgave

02 Colofon

02 Voorwoord

03 Inhoudsopgave

04 Tussen de oren van mijn paard(en)

Roos Blok

06 Interview met Melissa Hendrikse, osteopaat

Henni smit

07 Op de agenda: Winterwedstrijd in Putten

08 Column: Hamar time

Monique Miedema

10 Uitslagen wedstrijd Heiloo 25 september 2022

11 Ringsteken 25 september 2022

12 Gouwe ouwe deel 15: Flosi frá Syðri-Úlfsstöðum

Sandra Dekker

14 Noord-Hollandse fokkerij vertegenwoordigd op het Fokkerij Event 2022

Rosan de Groot en Linda Henneman

17 Leestip voor deze winter!

Mieke Sturm

18 Jeuglid in de kijker

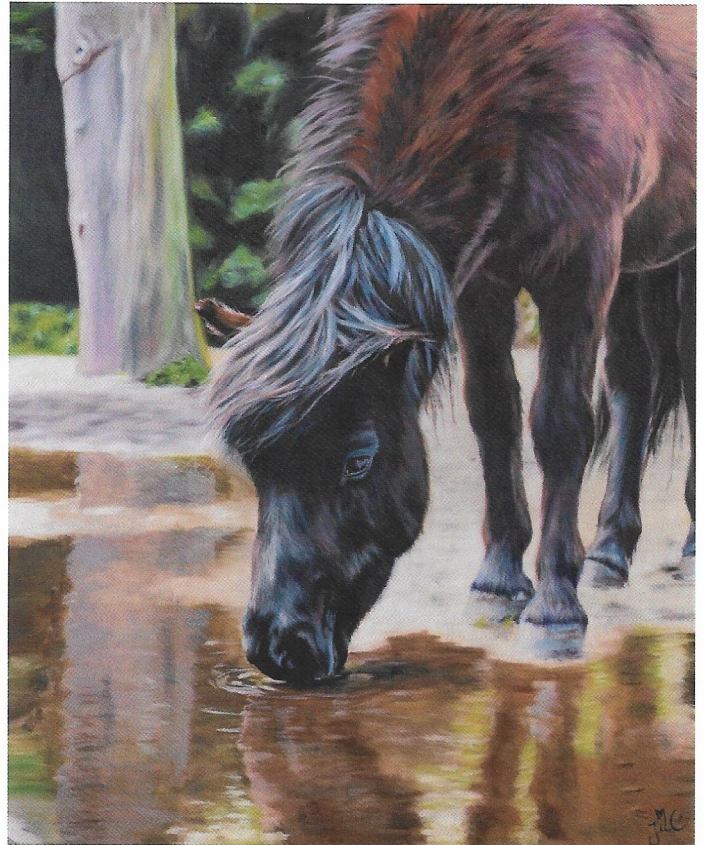
Manon Horsthuis

20 Ademhaling

Hansje van MindBodyHorse

22 Jill's Art

Jill van de Wetering-Rietman

Olieverf schilderij, gemaakt door Jill's Art

Jill's Art

Door: Jill van de Wetering-Rietman

Intro

Wat ontzettend leuk dat ik een stukje mag schrijven voor Flugrit! Mijn naam is Jill van de Wetering-Rietman en werk 2 dagen per week als Natural Balance Hoefsmid en de rest als professionele kunstenaar.

Kunst

Ik maak realistische, kunstzinnige dierportretten, met voorkeur voor de IJslandse varianten. Op mijn website staat een portfolio waar je diverse getekende en geschilderde IJslanders kan terugvinden. Ik maak graag vrij werk en geniet van opdrachten die mensen mij geven. Een mooi vertrouwen waar ik heel trots op en dankbaar voor ben!

Waar ben je zoal te vinden?

Mijn werk is te zien op exposities, op evenementen en online op mijn website www.jillsart.nl natuurlijk, Instagram en TikTok op @jillsart.nl en andere sociale media. En 27 december bij het Lustrum evenement van IJRN in Assen.

Met welk medium werk je?

Het liefst werk ik met olieverf, dat geeft in mijn beleving het meeste leven aan de portretten, de meeste diepte en de beste duurzaamheid. Ik teken ook graag met potlood. Van een simpel grafiet potlood, van pastel tot kleurpotlood van houtskool tot aquarelpotloden maar ik werk ook met gouache en aquarelverf. Ik probeer van alles en elk medium heeft zo zijn leuke en minder leuke kanten.

Als ik ga voor studies, dat zijn losse schetsen van levende dieren in het park, of de voorstudies voor het echte werk, dan werk ik gewoon met houtskool. Deze schetsen staan in mijn schetsboeken en die zullen andere mensen nooit zien.

Waarom maak je kunst?

Ik ben als klein kind met tekenen begonnen omdat mijn diepste wens een eigen pony was, maar die heb ik nooit van mijn ouders gekregen. Het was een diep brandend verlangen en stond bovenaan elk verlanglijstje wat ik ooit heb gemaakt. Pony's tekenen was voor mij de manier om er gevoelsmatig toch dichtbij te zijn.

Op mijn 19e ging ik zelfstandig wonen en kreeg ik een vaste baan als hypotheekadviseur. Het eerste wat ik deed, was een stal zoeken en een lening afsluiten om een IJslander te kopen, mijn eigen Traudur frá Wetsinghe.

Maar eerst, waar komt de fascinatie voor paarden vandaan?

Ik heb jaren gesmeekt om te mogen ponyrijden, maar mocht dat pas toen ik 8 jaar was. Dus de maand dat ik 8 jaar werd, zat ik de eerste les op Bella, een brave A-pony roodschimmel bij Manege Bartels in Mariënheem.

Ik weet nog heel goed dat het die dag heel koud was, maar dat ik tot dat moment nog nooit van iets zoveel genoten had, als van ponyrijden. Omdat lessen erg duur waren voor mijn ouders regelde ik al snel een adrespony, Lotte. Een flinke Shetland pony die ik mocht rijden en verzorgen van een boer, samen met mijn beste vriendin, want er waren 2 pony's. Wat een feest! Deze pony reed ik zonder zadel. Snoeihard galopperen, springen, niks was te gek en ik kon (kan) al die gekkigheid zonder zadel.

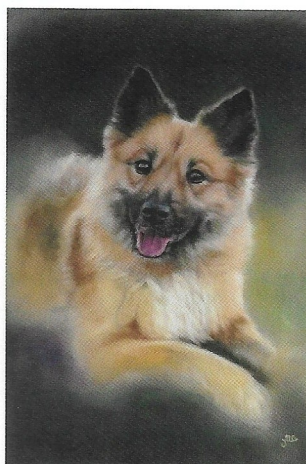
Het is niet dat ik het niet heb geprobeerd. Maar aan grote paarden kon ik niet wennen. Die grote stappen die ze zetten, de hoogte, het schrikkerige karakter. Ze uit een stal halen waar ze zo lang in stonden. Overduidelijk niet blij. Het haalde mijn plezier uit het rijden, dus na een paar ritten op deze verdrietige reuzen ben ik ermee gestopt.

Hoe kwam je bij de IJslanders terecht?

Echter, bloed kruipt waar het niet gaan kan, het bleef toch kriebelen. Ik verhuisde intussen naar Meppel, omdat mijn vriendje op een schip wilde wonen. Het verlangen naar paarden bleef, en bij toeval vond ik in de Gouden Gids "Het Peerdespul" in Havelte.

Meneer Werner vertelde aan de telefoon dat hij pony's voor volwassenen had. Oh? daar had ik wel oren naar! Ik vertelde eerlijk dat ik wel "al" 19 jaar was, hij zei, och dat maakt niets uit hoor, zei hij tot mijn blijdschap, je kan tot je 80e wel op een IJslander rijden! De hoop gloeide door mijn hele wezen. Wauw. IJslanders, ik had er nog nooit van gehoord. Er was nog geen internet, zelfs in mijn boeken stonden deze stoere leukerds niet.

En IJslanders waren net zo wollig en schattig als mijn eerste liefde! Geniaal, eigenlijk een soort Shetlanders voor volwassenen! En dat niet alleen, ze zijn van nature ook nog veel bom vaster, vliegen er minder snel

vandoor en als ze gaan, niet heel ver. Ze zijn lekker eigengereid en als kers op de slagroomtaart, hebben ze óók nog extra gangen. De ontdekking van de eeuw. Mijn geluk kon niet op!!

Eigen paard

Ik speurde naar een plekje voor mijn toekomstige paard. Die vond ik in een regionaal krantje waar ik eigenlijk nooit in keek. Eerst in alle rust een perfect plekje vinden, het paard komt daarna wel.

Ze hadden daar nog wel een 9 jarige ruin die amper aangereden was. Het inrijden en doorrijden waren ze nog niet aan toe gekomen. Hij was niet te koop, maar ik mocht wel op dit prachtige paard rijden.

Afijn, ik wist dat ik hem niet kon kopen en genoot ondertussen intens van onze avonturen samen. Hij was erg ondeugend, maar we konden al snel lezen en schrijven met elkaar. Als ik hem riep, kwam hij altijd keihard aan gegaloppeerd uit de enorme wei. Ik weet nog heel goed, dat er eens een dikke laag sneeuw lag, en hij kwam net als altijd snoeihard aangerend. Ik dacht nog, o-oh, als hij het maar redt op tijd voor hij mij ondersteboven sjeest. Hij zette een paar meter voor mij een stop in, gleed ettelijke meters door en stond precies voor mijn neus stil! De grapjas!

Ondertussen ging ik driftig speuren naar mijn eigen paard, maar blijkbaar was de liefde tussen mij en Traudur ook voor buitenstaanders zichtbaar. Op een dag werd ik door de eigenaresse aangesproken. Traudur, ik mocht hem kopen... Whaa!!! Mijn geluk kon niet op en ik heb alles direct geregeld!! Ik had een eigen paard!!

Hij was een aardepaard, dus eten heeft prioriteit nummer 1. Ik knuffelde hem waar ik kon, maar had niet het idee dat hij dat belangrijk vond. Afijn, ik had een logeerhondje die ontsnapte tijdens het voeren. Ik heb de paarden gauw hooi gegeven en liep achter de hond aan. Die kreeg ik te pakken, maar halverwege op weg naar huis hoorde ik, onmiskenbaar, Traudur keihard hinniken. Potverdikkie, dan moet er wat zijn, want hij eet niet! Ik hond achter de deur gedaan, gauw terug naar de wei. Daar stond Traudur bij het

hek. Dus niet bij zijn hooi. Niet best! Ik heb hem meteen helemaal onderzocht, stethoscoop erbij, om te kijken of hij geen koliek had. Rommelde prima. Normale temperatuur. Tandn nagekeken, hoeven prima, hm. Nee niks te zien of te merken verder. Ach, dan knuffel ik je nu wel even, ben er toch! Wandelt hij daarna gewoon supertevreden naar zijn hooi. Haha! Mij aan de grond genageld en stomverbaasd achterlatend. Hij riep mij om een knuffel!!! In 2013 overleed hij.

Ik heb hem getekend en geschilderd om hem toch een beetje nabij te voelen, zo voelt hij meer bij me dan alleen weten dat hij in spirit bij mij is. Die werken verkoop ik ook niet. Van mijn grote mooie man.

Wat hoop je dat anderen terugzien in jouw kunst?

Ik ben dol op échte verbindingen. Liefst één op één. Voor mij brengt kunst maken een echte verbinding met het dier op gang. Ik voel ze echt en volgens mij zij mij ook.

Ik kan kunst maken naar aanleiding van een foto of een herinnering. Daar zal ik altijd mijn eigen kunstzinnige draai aan geven. Voor echte gelijkenis is het wel belangrijk om meerdere foto's te hebben omdat een foto altijd 'plat' is. Ik ga juist voor het driedimensionale beeld.

Toekomstdroom

Natuurlijk is mijn droom weer een eigen paard. Daarvoor werk ik hard want ik vind dat je er goed voor moet kunnen zorgen, ook financieel. Mijn artistieke droom is een karakter ontwerpen, zoals Malle van vroeger, Barbapapa of een Diddle. Dat lijkt mij het allerleukste om ooit te ontwerpen voor kinderen. En natuurlijk de dierportretten, met de mix van paarden bekappen, daar beleef ik zo intens veel plezier aan!

Wil je mijn avonturen volgen? Ik heb een nieuwsbrief, ArtVentures genaamd. Of volg mij op de socials. De ArtVentures zijn wel 100% Jill, dat is niet iets wat ik durf op de socials. Dus als je de gekkigheid juist kan waarderen, kun je die aanvragen op mijn website. De blogs zijn een wat makkere versie van de ArtVentures. Bedankt voor het lezen, wie weet.. Tot ziens!